

הם קראו לנו - הכנענים!

לארצו; מולדת פירושה ארץ של אבות קדמונים, רחוקים, לא מעשיים, או ארץ ליד מות המשיח העתידי לבוא הלא מעשי; ארץ אר שר אין העם רוצה לבוא אליה ואינו יכול לבוא אליה אלא בדרך גס וכפיה אלוהיה. לא על חנם כופרים, כפרו מאו ומתמיד רובם המכריע של היהודים, וכל זולתם — להוציא משכילים למחצה ממזרח אירופה בדורות אחרונים — בהחייטה הלאומית של היהדות, והם כופרים בכך עד היום.

היכן צודקים הפרוטוקולים

הפרוטוקולים המפורסמים של זקני ציון, על "הקשר" היהודי הבינלאומי מי לשם "השתלטות" יהודית על כל מדינות העולם, הם כמובן, וכברור מאליו, הבל הבלים ורעות רוח, — לגבי כל ארץ צוה העולם. אבל ביוצא מן הכלל אחד: פרט למדינת ישראל.

כאן שולטים הם, ומבקשים לשלוט, באמת ובתמים. כאן רוצים הם להקים — לא חשוב באיזו סיסמה — "מרכז רוחני" ליהדות העולמית, מדינה יהודית, סתגרנית, לחנוק כל תופעה של לאומיות עברית, למנוע כל התמוגגות של תושבי הארץ, לכפות את העדה הירודית הסתגרנית על כולנו, על הכל.

כשביקשו הפלחים המוסלמים דוברי הערבית של תרשיחא להניח לבניהם ללכת לבית ספר אחד — עברי — עם בניהם של בני דת משה דוברי הרומנית, דחתה אותם הממשלה היהודית, כפתה על בניהם בית ספר ערבי.

אולי, אגב, זה שורשה של, הבטיחה הערבי בארץ, שבטיקרה, כרגיל, היא בעיית

באחד הגליונות האחרונים של עתונכם — אגב פולמוס תפל שפתח בו אחד מ כתבני דבר — נסתמן שרטוט מעוקם למדי של "העברים הצעירים", הם אנשי "אלף", הם "הכנענים" בכינויים העממי (המצאתו של א. שלונסקי, שנתחן להשמעה), — והריני מבקש להשתמש בהזדמנות זו כדי להעמיד דברים על אמתם (בתכלית הצימר).

וקודם כל, הערה אישית: אומנם הודחתי בשעתו מערכת הירדן על שתעמלתי להעמדת התביעה המדינית הממשית על שטחן עברי רבונני על ה ארץ מיד (בניגוד לדעתו של ז'ובוטסקי המנוח ועושי דברו בעת ההיא); —

אומנם יסדתי וגבשתי את הוועד לגבוש הוועד העברי ב-1939 ועמדתו בראשו; כן יסדתי אחר כך את כטאונו אלף (1948-1953) ומשנסדו העברים הצעירים, נבחרתי לנשיא ויו"ר; —

אבל, באמת, אני חש את עצמי שלא בנוח מעט בתואר "אב רוחני" (של הכנענים הנ"ל); —

אולי פשוט עוד לא הגעתי לגיל המתאים. אגא, אם לא איכפת לכם, — הודיינו בשיעור סבלנות.

היהדות אינה אומה!

פי התפיסה העברית, נולדה כאן בארץ, כמו בהרבה ארצות הגירה ב" העולם החדש, אומה חדשה. הדור הראשון שלה הוא הדור הראשון של בני הארץ וגידולה, שבאו במגע עם תרבות מערב אירופה, על סף המאה העשרים. מ" כיוון שאומה זו נוצרה בארץ העברים ולשונה עברית — אומה זו היא עברית. בלידתה יש משום תחיה לאומית, ומראשית היחלדה יש לה תקופה קלאסית עצמית לינוק ממנה — דבר המחיש את גיבושה ללא כל השתאה עם התהליך ה" איטי הרגיל של גיבוש לאומי, במקום שאין עמו תחיה לאומית.

אומה זו, כחוק האומות החדשות, אינה עדה ואינה הסתגרנית. היא פתוחה לבני כל דת ומצא, וחוקתה החילונית סופה שתביא לידי התמוגגות אמת של כלל בני הארץ. (לדוגמה: איזוהוא, להגדרה, קנדי — זה ממוצא גרמני, זה איטלקי, זה אירי — כולם אמריקאים במידה שהם).

היטיב להגדיר תפיסה זו בשעתו — ואם באורח פשוט למדי — ארציה, עתון ערבי בירושלים העתיקה בעת ההיא. (אני מצטט ע"פ הכותב: "הם אנשי אלף") סבורים שהארץ היתה עם אחד ושפה אחת, עד שבאו הדתות (המנוחתיסטיות) והפריזו דו ביניהם, והם מבקשים לבטל את הדתות ולהחזיר את אחדות העם והארץ.

ואומנם, בתקופה העברית הקלאסית, תקו" פת השופטים והמלכים ולפניה, היתה כל הארץ עם אחד ושפה אחת. שפת כנען של ישעיהו וכתבי אגרות, המואבית המפורסמת של כתובת מישע, כמו היהודית בפי רבשקה האשורי, והאמורית, אינן אלא ניבים עבריים. כמו גם הארמית, שהיתה בעיקרה, ובתפיסת הימים ההם, אך דיאלקט גבול עברי, שפשוט לבסוף בכל הארץ, בי מורד הפרת עד גבול פרס, ועד גבול מצרים.

היהדות, שתחילתה מסביב לגרעין האצור לה הירושלמית הגולה של יהויכין מלך יהודה, היתה מעיקרה עדה, בת פורה, שהחייטה בפורה מדינותיה השונות — יהודה, חתיים, תימן, צפון אפריקה, כורו — לא היו אלא תופעות שוליים, לא קוב עות. לחיולונג שלה, רבי יוחנן בן זכאי — דמות נערצה; ומנקודת הראות שלה — בצדק גמור. התקופה הקלאסית שלה (תקו" פת בית שני בלשון המונחים שלה) ארץ קודש לגוי אחד מסור ומפורד" — לפי זורה ביינארצית, בינלאומית, קוסמופוליטית בלשון ימינו. המיתוס שלה: יציאת מצרים רים ההגדית שלא היתה ולא נבראה — שיעיקרה: אומה וארצה הן שתי תופעות נבדלות ונספרות; עם גולד וקיים מחוץ

הגדולה. ארץ קודש והולכת לקראת "חורבן שלישי".

האימפריאליזם הערבי

בסוף 1948, בגליון הראשון של אל"ף, נכתב מאמר ראשי על מטרת ה" מהלמה. חלק אחד ממנו אולי נתיישן ב" מיקצת. היתה זו התביעה לעשות את סיני חבל משותף (קונדומיניום) של ישראל ה" עברית עם מצרים הפרעונית, כדי לשחרר את תעלת סואץ משלטון זר.

בינתיים נשתנה המצב. התעלה הוצאה מידי הבריטים בלעדיו, אף אפשר לומר בהתנגדותנו. אם כי מצרים הערבאית, כי ישראל היהודית, ספק רב הוא אם יש בה כדי להבטיח לעצמה עצמאות של אמת. עבד אל נאצר הוא בראש וראשונה אויבה של מצרים המצרית. הוא מבקש לעקור את ייחודה המצרי, רב המסורת והתרבות, ל" עשויה מרכז העולם ערביאסלאמי יחודי, סתגרני, שגוא זרים, נחשל, שורץ כליקודש שתלטניים נוסח ימי הביניים — כציונים שנואיו בארץ השכנה.

אבות מצרים החדשה, המשכילים, כשהה חוסיון, דגלו במצרים הפרעונית, הסתייגו מן הערבאות, כמו גם זגלול פחה, משחרר מצרים. המצרים בכפרי הארץ בימי המל" חמה — ברצועת עזה עד היום, בסוריה עד תמול שלשום — נהגו בעם הארץ ככובשים זרים. חבל שכדי ישראל ה" ציונית לא היה, כמובן, לסייע לשכנתה הצפונית להשתחרר מעול האימפריאליזם הערביא של מצרים. הערבאות המצרית לא תביא לאחדות החוויה, אבל במצרים פנימה תשחית כל חלקה טובה.

ארצות הברית של הפרת

מטרה המדינית הקרובה האחרת, החשובה אולי עוד יותר, והעומדת ל" דעתי בעיניה עד היום, היא הקמת פדרציה משולשת: עם הלבנון והרדרוים החוט שי פדרציה זו, שתשאף לאיחוד של אמת, שתהיה מבוססת על אחרות וזכויות וע"י מאות של אמת, על התחיה הכנענית ב" לבנון, על תפארת נסיכי הדרוים בימי הביניים של הארץ, תשמש בדרך הטבע אבן גיבוש עממי הארץ — עד גבול תורכיה ופרס: נגד השממות הקוראות לשליטים זרים, נגד העדתיות, נגד כוחות הריאקציה הבינלאומיים של הציונות וה" ערבאות, הקורעים את הארץ ועושים אותה שדה תימרון טבעי לאימפריות שתלטניות.

מסתבר כי המדינה הראשונה שתצטרף, במקום יותר מאשר במאחר, לברית מסוי לשת זו, תהיה הניסיון הבדחית המלאכר תית של רבת צמון — ובמסגרתה של ברית מרובעת זו עתידה, אגב, גם בעית הפל" טים המפורסמת לבוא על פתרונה הטבעי. פדרציה זו תשאף להקמת ארצות הברית של הפרת — שכאוצות הברית של אמריקה בשעתו, עתידה היא לשמש עשרות בשנים אבן שואבת להגירה מועילה ומחיה, ללא הפליות גזע ודת. לגאול את הארץ ויושביה מנחשלות ימיה הביניים שלהם, להיות כור היתוך ומנוף קידמה ועצמאות ליושבי ה" ארץ ולבאים אליה. במלוא הידע והאמצעים של העולם של ימינו, תשוב ערש זו של תרבות האדם לתפארת הקדומים שלה, של ארץ העברים הקלאסית, של בבל ואשור, של הכנעני והאמורי.

אית של בריטניה על הירדן. מסכים אני עם יצחק שדה המנוח, עם האלוף יגאל אלון, עם עזר וייצמן, שאפשר היה, ש" צורך היה, לגאול או את כל מערב הירדן, וכי פרי מאצני המלחמה לא מוצה ב" שעתו מחמת עניינים שבפסיכולוגיה מעוותת ומדיניות מוטעית מחמת עניינים שבפסיכולוג" יה.

הרושם הכללי הוא, שגם פרשת אלטלינה לא באה, בעצם, כדי לפרק את האצ"ל. בגין הסכים כמדומני למסור את מרבית נשקו, גם הוכיח שאין מלחמת אזרחים באה בשבילו בחשבון — ופירוק הצבאות השונים — בירושלים — יכול היה לסכול דחוימה. עצם פירוק האצ"ל בעת ההיא היה כדי שלא יעבור את גבול המורח ה" בריטי האמור, שלא יכבוש את ירושלים העתיקה — ועמה, ממילא, לפחות את הר יהודה — כמטרתו המוצהרת בעת ההיא. סוף סוף, יחידה מסוימת נצטווה לעצור בה או מהתקדמותה להר חברון. גם הגליל המערבי, גם אילת, דומה שבנגוריון קבלם

מאת יונתן רטוש

"דו קרב בשמש" — תחת כותרת זו סיפר, "העולם הזה" (1253) בחודש שעבר על מלחמת המאמרים החריפה שפרצה בין סופר "דבר", שזמה גרודזונסקי, לבין המשורר יונתן רטוש, אביהם הרוחני של "הכנענים". מאחר שמר רטוש ביקש להגיב על כמה מן הפרטים שהוזכרו ברשימה, הציעה לו המערכת להגיש לקוראים את תמצית דעותיו. מר רטוש נענה לבקשה זו, והמעי רכת מפרסמת בעמוד זה את דבריו, על פמך חופשיהוויכות.

לאחר מעשה, בלא החלטתו תחילה, ואילו יצחק שדה המנוח לא היה בו די אומץ אורחי לרדת בשריוני מבית שאן בואכה יריחו, בלא הוראה חתילה.

ה"חורבן שלישי"

בימי שלום הבריטים מקובל היה כפי חבורתנו, כי שלוש שאלות הן ה" ניצבות לפנינו — הבריטית, הערבאית, ה" יהודית, לפי סדר החיפוף. ואותן שאלות, בסדר הפוך, לפי דרגת חומרתן.

השאלה הבריטית נערה — ואם גם שאר סכנות אימפריאליסטיות עומדות בכוח ב" עינן.

השאלה הקרויה ערבית תלויה ועומדת, ואם גם לא באותה מדה של דחיפות. ואחרונה אחרונה חמורה — השאלה ה" יהודית, זקני ציון המבקשים לכפות עלינו את התלישות; המונעים את גיבוש האמהו, העושים את המדינה, העצמאות, ההגדרה העצמית, האומה הצעירה, הפתוחה, הגאו" לה הגואלת — ארץ קודש וגוי אחד מפו" זר ומפורד", עדה יחודית, סתגרנית, תרמי נית, השואפת בעקרונותיה של דבר למדינת" הלכה ה"עדתית. הם מהרסים את העבר שלנו, כופים עלינו את החייטים עם עברם, מעמתים את ההוה שלנו, מבקשים לכרות את העתיד שלנו, להקריבו על מזבחם, למען נהיה להם ארץ קודש — קטועה, מושחתת, גוררה, שתלטנית — הנכונה לוותר, ה" מחותרת על ארץ, ובלבד שתשמור על יח" דנותה של "עדת שבירגולה", נוסח עזרא ונחמיה. אלה גבוריה הקלאסיים של היהדות בתקופה הקלאסית שלה — תקופת הכנסת

האינטליגנציה: אין מניחים לה להשתלב, כי שחים עם שחים, בתוך המערך ההיברתי, הכלכלי, הפקידותי, המדיני במדינה. אין מניחים לה להשתלב, כשחים עם שחים, במערך הרעיוני של כלל הא כלוסיה. מציי בים לפנינו ברירה בין תפיסה חילונית בינלאומית יהודית (הנועלת בפניהם) ובין תפיסה עדתית בינלאומית ערבאית. אף כ" פים עליהם את הייחוד הערבאי הסתגרני, כנגד הייחוד היהודי הסתגרני — ועושים אותם, אף בעל כורחם, בדרך הטבע, אגור שי, לאויבים בכוח למדינת הזאת.

בני בגיריון

לחמת 1948, קומה של המדינה, באה, לאמתו של דבר, משום שקם בארץ, והתגבש במידה רבה, נוער עברי, בן מולדת, שראה את הבריטי לא כבעל מנדט, לא ככנ"רית שיש עמו חילוקי דעות, אלא כשליט זר ומשעבד. נוער ש" שם את הציונות במרכאות.

על הגל הזה רכב כל הרוכב. בן גוריון, שיש בו כשרון נדיר לרכב על הגל, בן גוריון, שלקו היה לו שלא להלחם בכריי טים בשום אופן ובשום מקרה, בן גוריון שלא החל לדבר על מדינה אלא לאחר שהציעו זאת הבריטים (החלוקה), ראה לעצ" מו ברנע האחרון הכרח להתייצב בראש הכוחות הלוחמים ותיבוע הכרות הממשלה העצמאית — כדי שלא יקומו אלה בלעדיו ונגדו. שלא יעברו עליו לסדר היום. אבל גם או הטיל את מלוא משקלו שלא לפגוע בתחום שקבעו לו הבריטים השליי טים במזרח — גבול נטיכות החסות הצב-